

— — — — —
EEN NIEUW BEGIN - 3
— — — — —

A woman with blonde hair, wearing a green Victorian-style dress with a white lace collar and a large green hat, stands in front of a fountain and city buildings. She is looking towards the camera with a slight smile. The background shows a city street with buildings and a fountain with a statue on top. The sky is blue with some birds flying.

UIT DE
KUNST

— — — — —
JENNIFER DELAMERE
— — — — —

Een nieuw begin – III

UIT DE KUNST

Jennifer Delamere

Roman

Vertaald door Corine van Oord

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

*Hij brengt de storm tot stilte, zodat hun golven zwijgen.
Dan zijn zij verblijd, omdat de wateren gestild zijn
en Hij hen naar de haven van hun wens leidde.*

Psalm 107:29-30

PROLOOG

LA GUAIRA, VENEZUELA
AUGUSTUS 1881

Julia Bernay Stephenson keek naar haar vader die voorzichtig wat honing door zijn koffie roerde. Jarenlang had ze gemeend dat hij dood was en hoewel het al een week geleden was dat ze hem levend en wel had teruggevonden, was ze nog vol vragen.

Paul Bernay leek bepaald niet op de man die ze zich herinnerde. Hij was natuurlijk ouder geworden en niet meer zo sterk, geknakt door de traumatische gebeurtenissen. Zijn handen trilden toen hij het lepeltje neerlegde en de mok naar zijn lippen bracht. Zijn spraak was verward geweest – de weerspiegeling van een zwakke en gekwelde geest – maar dankzij Julia's aanwezigheid begon hij weer een beetje op te knappen.

Toen Julia en Michael, haar man, het kleine café voor het eerst binnengelopen waren en hem ontdekt hadden, was dat een enerverend moment geweest. Julia had meteen geweten dat de man haar vader was.

Het had wat langer geduurd voordat Paul haar had herkend. Pas toen zij hem omhelsde, had hij gereageerd. Julia kon het hem niet

kwalijk nemen. Hij had haar voor het laatst gezien toen ze nog maar een kind was. Nu was ze volwassen en stond ze daar zomaar opeens voor hem.

Maar zijn greep was steviger geworden toen hij haar omhelzing had beantwoord en 'mijn dochter' had gemompeld. Hij had hem zelfs even wat tijd gekost om te zien wie van zijn dochters het was die hem vasthield. Toen zei hij 'mijn Julia' en haar hart was opgesprongen van blijdschap.

Elke bittere gedachte over hem die de afgelopen jaren in haar was opgekomen, was als sneeuw voor de zon verdwenen. 'Ja, papa,' had ze gezegd, terwijl ze hem stevig vasthield. 'Ik ben het, uw Julia.'

Het leek allemaal haast te mooi om waar te zijn. Nog niet zo lang geleden zou ze het nooit hebben geloofd. Ze was pas getrouwd met een man wiens liefde ze koesterde, en binnenkort zou ze terugkeren naar Engeland om met haar opleiding tot arts te beginnen. En het mooiste van alles was dat ze haar vader mee terug zou nemen; daartoe had ze hem weten over te halen. Dat was niet eenvoudig geweest: haar vader was doodsbang geweest bij het idee naar Engeland terug te keren.

Diego, die hun koffie had gebracht, was een jonge man die verschillende baantjes had in de bescheiden oase van het havenstadje La Guaira in Venezuela. Hij sprak redelijk Engels; dat had hij door de jaren heen opgepikt door zijn contacten met Paul en met de Engelse en Amerikaanse zeelui die hier wat tijd doorbrachten, terwijl hun schip in de haven lag. Omdat Paul in het begin nogal onsamenhangend had gesproken, had Diego hun verteld wat hij van zijn verhaal wist.

Achttien jaar geleden was Diego's broer matroos geweest aan boord van een koopvaardijship dat een klein Caraïbisch eiland had aangedaan, kort nadat het door een orkaan was geteisterd. De inwoners die de storm hadden overleefd, waren druk bezig geweest hun huizen en bedrijven weer op te bouwen, toen ze Julia's vader onder een berg puin hadden ontdekt.

Hij had de storm overleefd door zich aan een stevige boom vast te

klampen, terwijl hij met rondvliegende brokstukken werd bekogeld. Daarna had hij het bewustzijn verloren. Niemand had hem ooit gezien, en ze hadden geen idee hoe hij op het eiland terecht was gekomen. De paar honderd inwoners kenden elkaar allemaal, dus het was een groot raadsel geweest. Niemand wist wat ze met hem aan moesten, want hij was te verward geweest om voor zichzelf te kunnen zorgen.

Diego's broer had zich zijn lot aangetrokken en hem overgehaald om met hem mee te gaan naar Venezuela. Diego was toen nog maar een kereltje van vijf geweest, maar het had meteen geklikt tussen hem en Paul, die inmiddels 'Pablo' werd genoemd.

'Mijn moeder heeft hem maandenlang liefdevol verzorgd, tot hij weer meer dan twee woorden achter elkaar sprak,' had Diego uitgelegd.

In de daaropvolgende jaren was Paul Bernay bij Diego's familie blijven wonen, als een soort goeiige, maar verwarde oom. Hij was geliefd bij de zeelui, omdat hij hen de loze uren hielp door te komen door met hen te dammen en naar hun verhalen te luisteren. Hij begon ook kleine, houten figuurtjes te snijden en verdiende zo nu en dan een paar centen door die te verkopen.

Pablo had nooit iets over zijn verleden verteld en ook niet hoe hij op het eiland terechtgekomen was, hoewel velen, waaronder Diego's familie, hadden geprobeerd om die informatie bij hem los te peuteren. Ze wisten niet of hij bewust zo geheimzinnig deed, of dat hij door de storm zo toegenakeld was dat hij het zich echt niet meer kon herinneren.

De afgelopen week had Julia haar vader verteld wat er allemaal met het gezin was gebeurd sinds hij was vertrokken. Hij zei nog steeds erg weinig, maar elke dag leek hij een beetje beter te kunnen en willen praten en werden zijn woorden duidelijker.

Julia had geprobeerd hem zover te krijgen dat hij de informatie zou onthullen die hij al die jaren voor zich gehouden had en vandaag leken ze ergens te komen. Met behoedzame, vriendelijke vragen hadden ze Paul in gedachten teruggevoerd naar het moment waarop

hij zich realiseerde dat zijn schip recht op een orkaan afkoerste.

‘Het was de barometer,’ vertelde haar vader. ‘Die daalde. Steeds verder. Er zat onheil in de lucht. Ik voelde het in mijn botten. Na vijftien jaar op zee voelde ik het weer veranderen, alsof de wind tegen me sprak.’

‘Maar wat is er dan met het schip gebeurd, papa?’ vroeg Julia. Haar vader was tweede stuurman geweest en als zodanig verantwoordelijk voor de navigatie. Als hij wist dat er onheil op komst was, zou hij het schip toch zeker in veiligheid hebben gebracht?

Zijn handen begonnen weer te trillen. Hij zette zijn kopje neer en legde zijn handen plat op de tafel, in een poging de onbeheerste bewegingen te stoppen. Julia legde haar handen op haar vaders vingers. Ze waren koud en voelden zo ruw als schuurpapier. Ze bad dat haar aanraking zowel zijn hart als de zenuwachtige bewegingen van zijn handen tot rust zou brengen. ‘Ik heb het u beloofd, papa. Er is niets om bang voor te zijn. Het schip is afgeschreven als in de storm verloren gegaan. Niemand in Engeland weet wat er echt is gebeurd. Niemand kan u nu nog kwaad doen.’

Haar vader schudde zijn hoofd. ‘De autoriteiten...’ Hij keek haar aan, zijn ogen getekend door zorgen. ‘Als ze erachter komen dat ik nog leef, zullen ze vragen gaan stellen. Ik zal problemen krijgen.’

‘Ik ben er voor u om u juridisch bij te staan,’ verzekerde Michael hem. Ze hadden Paul al verteld dat Michael een door de wol geverfde advocaat was.

‘Als er iets is wat we geheim moeten houden, dan doen we dat,’ beaamde Julia. Er was een zware last van haar schouders gevallen toen ze had gehoord dat haar vader nooit van plan was geweest hen te verlaten. ‘Waar u ook in verzeild bent geraakt destijds, ik weet dat u onschuldig bent, of in elk geval dat u het tegen uw zin deed.’

Zijn handen grepen de hare steviger beet. ‘Hoe weet je dat?’

‘Door een gesprek dat ik opving op de laatste avond dat ik u zag, toen ik naar het café kwam om u te halen voor het eten. U was met een andere man in gesprek, toen jullie samen naar buiten kwamen.’

Weet u dat nog? U ontdekte me achter een stapel kisten.'

Hij knikte. 'Dat was een van de loopjongens van mijn kapitein.'

Vanwege een door hun moeder gevoed misverstand, hadden Julia en haar zussen altijd gedacht dat hun vader kapitein was geweest van een koopvaardijship. Ze hadden pas net gehoord dat hij in werkelijkheid tweede stuurman was geweest.

'Je hield vol dat je niets had gehoord,' ging Paul verder. 'Ik geloofde er niets van, maar ik maakte mezelf wijs dat het niet uitmaakte. Je kon niet begrepen hebben waar we het over hadden.'

'Ik had genoeg gehoord om verkeerde conclusies te trekken over waarom u niet meer terugkwam. Ik dacht dat u ons wilde verlaten.'

Zijn handen schokten van schrik. 'Wat had je dan gehoord?'

Julia kon het woord voor woord herhalen, doordat ze die zinnen in gedachten zo vaak binnenstebuiten had gekeerd. 'Ik wens uit de grond van mijn hart dat ik me van hen allemaal kon losmaken. Ik had zulke grote plannen met mijn leven, weet je. En dit lijkt er totaal niet op.' Julia zweeg en sloot even haar ogen. Ze voelde de oude, vertrouwde golf van pijn en verdriet. 'Ik dacht dat u het over ons had – uw gezin.'

'Nee,' protesteerde hij. 'Ik betreur elke dag dat ik niet bij jullie kon zijn. En Marie...'

Hij barstte in tranen uit. Ze waren allemaal muisstil en gaven hem de gelegenheid om te rouwen. Zijn vreugde over het weerzien met zijn dochter werd duidelijk overschaduwd door het nieuws dat zijn geliefde vrouw gestorven was. Zijn verdriet was nog vers en soms werd het hem te veel.

Na een poosje haalde Michael een zakdoek uit zijn jaszak en schoof die richting Paul. Paul pakte hem aan en droogde er zijn tranen mee. Hij wierp een blik op het mooie linnen en keek Michael goedkeurend aan. 'Je bent goed terechtgekomen, meisje,' zei hij tegen Julia.

Julia glimlachte. Ja, dat was waar. Maar ze was vooral dankbaar voor Michaels deugdzaamheid en rechtschapenheid en niet zo zeer voor de mooie dingen die hij voor haar kon kopen.

‘Waar ging dat gesprek over?’ probeerde ze voorzichtig.

Michael en zij hadden een theorie gehoord van Charlie Stains, de oude zeeman die hen had geholpen haar vader te vinden. Charlie vermoedde dat Paul bij illegale activiteiten betrokken was geraakt die iets met de Amerikaanse Burgeroorlog te maken hadden. Als dat waar was, zou dat verklaren waarom hij zo bang was om terug te keren naar Engeland.

Paul bestudeerde iedereen bij hem aan tafel, alsof hij probeerde te beslissen of hij het hun zou vertellen. Michael was er de laatste dagen in geslaagd om beetje bij beetje zijn vertrouwen te winnen, maar Paul leek hem nog één keer te taxeren.

Toen keek hij Diego aan, die aandachtig had zitten luisteren. Diego legde zijn hand op zijn hart. ‘Ik zal het aan niemand vertellen, Pablo.’

Ten slotte, nadat hij het café nog één keer had rondgekeken en zichzelf ervan had verzekerd dat niemand anders hem kon horen, zei Paul zachtjes: ‘Wapensmokkel.’

Julia en Michael keken elkaar even aan. Charlie had gelijk gehad.

‘Onze lading was bestemd voor Barbados,’ ging haar vader verder. Nu hij het belangrijkste had gedeeld, leek hij bereid om zijn hele verhaal te vertellen. ‘We hadden ook een geheime voorraad munitie bij ons, die we in een haven op de Bahama’s moesten afleveren. Daarvandaan zouden ze met lichte, snelle schepen naar de Confederatie worden gesmokkeld. Ik zei dat ik niet mee wilde werken aan het verlengen van het oorlogsleed. Ze zeiden dat ik geen keus had. Ze bedreigden mijn gezin. Mijn mooie vrouw en mijn geliefde meisjes.’

Zijn stem brak bij die laatste woorden. Misschien herinnerde hij zich hoe jong en kwetsbaar zijn kinderen destijds waren geweest.

‘Ik had een voorgevoel dat het niet goed zou aflopen. Ik voelde het net zo duidelijk als wanneer iemand een koude hand op mijn arm had gelegd. Op Barbados probeerde ik te ontsnappen, maar de handlangers van de kapitein kregen me te pakken. Ze sloegen me bewusteloos en sleepten me terug naar het schip.’

Hij pauzeerde even om adem te halen en een slok van zijn koffie te nemen. Zijn stem was tijdens het vertellen krachtiger geworden. ‘Nu wisten ze dat ze me niet konden vertrouwen. Daarom geloofden ze mijn waarschuwingen voor de storm ook niet. Ze zeiden allemaal zo min mogelijk tegen me. Hun gefluisterde gesprekken vielen stil, zodra ik in de buurt kwam. Ik probeerde me nog behoedzamer te bewegen. Zo ving ik genoeg op om uit te kunnen puzzelen wat ze van plan waren. Ik zou, voordat we bij de Bahama’s waren, overboord vallen.’

Julia hapte naar adem. Michael zei: ‘Ze wilden u vermoorden?’

Haar vaders handen trilden toen hij zijn voorhoofd met de zakdoek afveegde. ‘De volgende nacht liet ik een roeiboot te water en ontsnapte. Het leek me beter om op open zee te sterven dan door die handen te worden vermoord.’

‘God was met u,’ zei Diego. ‘U hebt het overleefd. Zij hebben dat niet.’

‘Wanneer was dit? Op welke dag?’ vroeg Julia.

‘Volgens mijn broer bereikte de orkaan het eiland op de derde zondag van september’, vertelde Diego. Glimlachend voegde hij daaraan toe: ‘Reken maar dat er die dag meer werd gebeden dan anders.’

Opeens herinnerde Julia zich een zondag, kort nadat ze haar vader voor het laatst had gezien. In Plymouth was het een prachtige, wolkeloze dag geweest, maar Julia had zich ongerust gevoeld. Sinds haar vader was vertrokken, werd ze geplaagd door droevige gedachten. De vrees dat hij niet naar hen zou terugkeren, had bij haar postgevat.

Die middag na kerktijd, terwijl Cara haar dutje had gedaan en haar moeder in een stoel had zitten soezen, had Rosalyn Julia overgehaald om een stukje te gaan wandelen. Ze hadden hun favoriete klif beklommen, dat een prachtig uitzicht bood over een glinsterende zee. Julia had haar zorgen aan Rosalyn toevertrouwd en Rosalyn had voorgesteld dat ze voor hun vader zouden bidden. Misschien had dit eenvoudige gebed van twee jonge kinderen hem wel gered.

Ja, er hadden die dag veel mensen gebeden. En zelfs als ze niet

precies hadden geweten waarvoor ze baden, had God hen toch verhoord.

Het maanlicht weerkaatste op het water, en trok een zilveren spoor over de Atlantische Oceaan, dat het schip kon volgen op zijn reis naar het oosten.

Eindelijk gingen ze terug naar huis.

Julia bad voor haar vader, die nu beneden in een hut lag te slapen. Ondanks de relatief kalme zee had hij moeite gehad om in slaap te komen. Michael had zijn zorgen over de juridische problemen die zijn terugkeer naar Engeland zou kunnen veroorzaken, weten te sussen, maar de verschrikkingen die hij tijdens de orkaan had meegemaakt, leken in zijn ziel gegraveerd te staan. Uiteindelijk waren het de liefde voor zijn dochters en het krachtige verlangen om hen terug te zien geweest, die hem hadden doen besluiten om toch aan boord te gaan.

Terwijl Julia uitkeek over de zee, stelde ze zich de blijdschap van haar zussen voor wanneer ze hen aan hun vader voor zou stellen. Het was alsof hij uit de dood was opgestaan, aangezien ze bijna twintig jaar lang hadden gedacht dat hij was overleden.

Behalve Cara. Zij was er steeds van overtuigd geweest dat hun vader nog in leven was. Die hoop was haar anker geweest in de stormen van het leven, daar had ze zich aan vastgeklampt. Julia dacht met spijt terug aan alle keren dat ze haar zus had verweten dat ze luchtkastelen bouwde. Maar Cara had gelijk gehad. Julia, die prat ging op haar nuchtere kijk op de wereld, had geleerd dat de ‘verstandige’ weg niet altijd de juiste is.

Ze hoorde vertrouwde stappen achter zich. Ze glimlachte in zichzelf en sloot haar ogen vol verwachting.

Michael sloeg zijn arm om haar middel. ‘Waar denk je aan, mijn liefste?’

Julia vlijde zich tegen zijn borst en zei dromerig: 'Ik dacht erover hoe fijn het is om je gezond verstand soms even aan de kant te zetten.'

Ze voelde zijn borst bewegen toen hij grinnikte. 'Dat is nogal wat uit jouw mond, bijna-dokter Julia.'

Ze deed geen moeite om het uit te leggen. In plaats daarvan genoot ze van zijn omarming. Ze waren nog maar pas getrouwd, maar toch kon ze zich met geen mogelijkheid meer herinneren hoe haar leven eruitgezien had voordat ze hem had ontmoet. 'Om eerlijk te zijn, dacht ik eraan hoe gelukkig Cara zal zijn. Ik hoop dat het mijn onaangekondigde vertrek uit Engeland zal goedmaken.'

Julia voelde zich nog steeds schuldig omdat ze haar plannen niet met haar zussen had gedeeld. Pas achteraf had ze hun een brief gestuurd met de mededeling dat zij en Michael op een maandagochtend in stilte waren getrouwd en dat ze op huwelijksreis gingen naar Venezuela. Ze had niet uitgelegd waarom ze zo'n vreemde reis gingen maken, om te voorkomen dat ze valse hoop zou wekken.

Ze had de brieven slechts enkele minuten voordat zij en Michael in de trein naar Southampton stapten in de rode brievenbus bij het station gestopt. Door haar zussen voor een *fait accompli* te stellen, had ze gehoopt hun bezorgdheid tot een minimum te kunnen beperken. Als ze van tevoren van haar plannen hadden geweten, zouden ze immers eindeloos hebben gepiekerd over een manier om het uit haar hoofd te praten. Het zou voor hen allemaal een zware belasting zijn geweest. Hoe logisch het ook klonk, haar schuldgevoel werd er niet minder van.

Michael streekte de achterkant van haar nek, een gebaar dat haar troostte en deed ontspannen. 'Ook al is ze op dit moment misschien boos, dat zal over zijn zodra ze je vader ziet.'

Julia kon haast niet wachten. Het was de thuiskomst van haar dromen.

ZE MOET NIETS VAN HEM HEBBEN,
WANT HIJ HEEFT GEEN HOGE DUNK VAN
KUNST, MAAR DAN KOMT HIJ MET EEN
VERZOEK DAT ZE NIET KAN WEIGEREN

Londen, 1881. Als een tragische gebeurtenis ertoe leidt dat de kunstzinnige Cara Bernay haar baan verliest, raakt ze bevriend met een jonge kunstenaar, Langham. Met zijn hulp stippelt ze een nieuw leven uit en begint ze haar eigen artistieke talent te ontwikkelen. Maar al snel leidt dat ertoe dat ze overhoop komt te liggen met zijn broer, een knappe, maar harde, strenge graaf, die Langham onder dwang probeert te laten terugkeren naar een 'respectabel' leven.

Henry Burke, de graaf van Morestowe, voelt het gewicht van de toenemende financiële lasten op zijn schouders drukken. Zijn emotioneel onstabiele broer, die een gat in zijn hand lijkt te hebben, maakt de hele situatie er alleen maar erger op en daarom heeft Henry hem thuis nodig. Zo ontmoet hij Cara en ondanks de nodige twijfels over haar mysterieuze achtergrond, merkt Henry dat ze een positieve invloed heeft op zijn broer en op Henry's onderhandelbare jonge pupil, Amelia, en daarom komt hij met haar overeen dat ze met hen terugkeert naar hun landgoed.

Maar de familie heeft haar geheimen en als Cara die samen met Langham ontdekt en ze besluiten uit te zoeken hoe het zit, raken zij en Amelia tijdens een opkomende storm in de problemen en loopt hun leven groot gevaar...

Uit de kunst is het derde en laatste deel van de serie Een nieuw begin die zich afspeelt in het Engeland van eind negentiende eeuw, en waarin de drie zussen, Rosalyn, Julia en Cara, elk afzonderlijk naar Londen vertrekken, in de hoop er een nieuw leven op te bouwen.

ISBN 978-94-93208-04-9

de Parel

9 789493 208049